

ŽIVOT

ZÁBRDOVICKÉ FARNOSTI

DUCHOVNÍ SLOVO:

P. Lubor Dobeš

POUŤ MLÁDEŽE

Mrazivá pohádka

Advent

tiráž

ŽIVOT ZÁBRDOVICKÉ
FARNOSTI

vydává

farnost u chrámu
Nanebevzetí Panny Marie
v Brně Zábřovicích

adresa

Lazaretní 1, 615 00 Brno
telefon: 545 212 156

redaktoři

Lucie a Dominik Grůzovi

grafická úprava

Klára a Roman Smékalovi

web

<http://www.zabrdovice.cz>

cena

neprodejné, vychází pro
vnitřní potřebu farnosti

do tohoto čísla přispěli

Marie Javorová, Jiří Sluka,
Kája Krejčí, Václav Müller,
Karel Komárek, Monika
Šedá, Pavla Oujezdská,
Veronika Sochorová,
Kamila Wildmanová

příspěvky

pokud chcete přispět do
časopisu svým článkem,
pošlete jej na e-mail:
dgruza@centrum.cz
nebo kontaktujte redakci

obsah

- 1 Děkujeme, že přijímáte...
Duchovní slovo
- 2 Co nám život chystá
Adventní poselství
Farní pouť do Nové Říše...
- 3 Farní pouť z pohledu
účastníků zájezdu
- 4 Adventní snažení dětí
- 6 Před poslechem České mše
vánoční
Pouť mládeže
- 8 Mrazivá pohádka
- 10 Duchovní obnova naší
farnosti očima mládeže

Děkujeme, že přijímáte novoty :-)

Milí farníci, moc vám děkujeme, že jste přijali novou podobu našeho farního časopisu. Děkujeme vám také za vaše dobré připomínky k vyladění nové podoby časopisu.

Přejeme krásné počtení a prožití doby adventní a vánoční

L. a D. Grůzovi

Duchovní slovo

Bratři a sestry, zábrdovičtí farníci!

Máme v těchto dnech vstoupit do období adventu s opravdovým očekáváním, že Pán nejen přijde na konci času, ale že stále přichází v každém okamžiku našeho života. Je to příchod skrytý, poznáváme ho vírou, ale jde o tajemné příchody rozhodující pro naši spásu. První příchod Krista před dvaceti stoletími v jeslích, v tajemství utrpení a Vzkříšení byl svým způsobem evidentní. Druhý příchod Krista na konci světa bude naprosto evidentní pro všechny lidi. A my se pohybujeme mezi těmito dvěma příchody v určitém časoprostoru našeho osobního života a života Církve i světa.

Jde o to, abychom dobu letošního adventu skutečně využili a nemuseli si před vánočními zklamáními říci, že advent uběhl a my jsme z tohoto požehnaného času prakticky nic nezachytili pro svůj duchovní růst. Možná, že následující pohádka nám pomůže, abychom více tušili v čem spočívá naše šance z hlediska Kristova tajemného a stálého přicházení do našeho života.

Malé dítě stojí před budovou zámku. Dveře jsou zavřeny ale jen zdánlivě. Když se dítě o dveře opře, otevřou se, protože nejsou zamčeny. Dítě vstoupí a vidí další dveře opět zavřené, ale když se o ně opře, otevřou se. Tento děj se opakuje a v každém dalším pokoji je něco hodnotného. Dítě brzy pochopí, že je potřeba otvírat další a další dveře, aby se šance využila.

Musíme začít více tušit, že náš život je opravdu řetěz šancí, že mnoho věcí a mnoho možností je jen zdánlivě zavřeno, ale že jsou tyto skutečnosti odemknuté. Pak budeme více prožívat, že Pán stále přichází. Položme si také otázku, zda se podobáme dítěti ve chvíli, kdy se váhavě opírá o první dveře anebo se podobáme dítěti, které již mnoho dveří otevřelo uvnitř zámku a dychtivě a cílevědomě se opírá o další a další dveře, aby proniklo co nejvíce k dalším pokojům, k dalším větším možnostem konat dobro.

S přáním požehnaného a dobře využitého adventu

P. Lubor Dobeš, kaplan

Co nám život chystá

- 30.11. v 19:30** hodin poslední opakování představení o životě bl. Marie Restituty - Nemocnice na kraji říše.
- 8.12. v 17.30** hodin O svátku Neposkvrněného početí Panny Marie se uskuteční tradiční světelný průvod z Denisových sadů (Františkova) do katedrály na Petrově.
- 19.12. od 8.00** hodin - stavba Betléma a předvánoční úklid kostela.
- 24.12. v 15:00** Štědrý den Dětská mše sv. ve 24.00 Vigilie slavnosti Narození Páně
Václav MÝTNÝ: (1749-1791) ČESKÁ VÁNOČNÍ MŠE
Účinkují: Sóla-sbor-orchestr-varhany
- 25.12.2009** Slavnost Narození Páně
v **8.00** hodin mše sv. s lidovým zpěvem
v **9.45** hodin Robert FÜHRER: (1807-1861) MISSA PASTORALIS A-Dur
Vojtěch ŘÍHOVSKÝ: (1871-1950) VÁNOČNÍ ZPĚVY op. 21 č. 1; 2
Účinkují: Sóla-sbor-orchestr-varhany
v **18.00** hodin mše sv. s lidovým zpěvem
- 26.12.2009** Svátek sv. Štěpána
v **8.00** hodin mše sv. s lidovým zpěvem
v **9.45** hodin SÓLOVÉ PASTORELY ČESKÝCH AUTORŮ
Účinkují: Sóla-sbor-orchestr-varhany
v **18.00** hodin mše sv. s lidovým zpěvem
- 31.12.2009 v 23.00** hodin mše sv. na ukončení občanského roku
- 1. 1. 2010** Slavnost Matky Boží P.Marie
v **8.00** hodin mše sv. s lidovým zpěvem
v **9.45** Robert FÜHRER: (1807-1861) MISSA PASTORALIS in A-D
Josef NEŠVERA: (1842-1914) ZDRÁVAS MARIA Es-dur Jan Jakub RYBA: (1765-1815) PASTORELA Účinkují: Sóla-sbor-orchestr-varhany
v **18.00** hodin mše sv. s lidovým zpěvem
- 29.1. od 19:00** se uskuteční již pátý Farní ples. Určitě si rezervujte místo a pozvěte také co nejvíce přátel. O zábavu jistě nebude nouze.

Adventní poselství

Rozezněly se rořáty ranní
a do mého bdění vstoupila jsi
MARIA, MARIA
Krásná ikono adventa.

V náručí neseš poselství:
„Dítě, žij na vrcholu spásy.
Příběh tvého života
ať čekáním v bdělosti je.“

I když smrt blízko bude stát,
i když mocnosti zachvějí se
a hukot valícího se moře
duši tvou v bezradnosti zkusí,

Ty, přidrž se pevných lan Nadějí,
ježto stokrát bouří ošlehané,
láskou připoutány budou k Nebi
a plachta Víry vynese tě za Ním
do oblak.

K.K.

Co jsme zažili

Farní pouť do Nové Říše a na Křemešník z auta

Sychravé sobotní ráno 10. října. Nasedáme do auta a vyrážíme do Nové Říše. Autem jsme jeli ještě spolu s kamarády, protože máme menší děti (ty nejmladší samozřejmě), u kterých nikdy nevíme, jestli cestou neusnou, nebudeme-li potřebovat kočárek...

Vytrvale prší a jako zázrakem přestává před Novou Říší. Vítá nás otec Marian Kosík. Odjíždí ovšem za povinnostmi a tak se nás ujímá otec Michael. Slavíme mši svatou a cítíme se jako doma. Aby ne, když architekt tohoto chrámu řídil stavbu našeho zábrdovického kostela.

Po mši svaté jsme už zvědaví na prohlídku kláštera, po kterém nás zasvěceně provází otec Michael. Už třeba víme, proč je svatý Norbert zobrazován, jak šlape nějakému muži po krku. Často vystupoval proti jednomu heretikovi na obranu víry a umělci si to vyložili po svém. Ti dva se však nikdy osobně nesetkali.

Když vycházíme z kláštera, tak se mne šestiletý Tomík ptá, jestli už teď konečně pojedeme na tu pouť... Přejíždíme na Křemešník. Tomíkův splín rozhání slib hranolek a kofoly po prohlídce poutního kostela Boží Trojice a okolí. Nádherné místo. Po odjezdu autobusu naše děti zcela neomylně zamíří ke kuličkovému hradu a my do útulné restaurace k vynikající kávě a pozdnímu obědu.

Co říci na závěr. Obloha sice zůstala celý den zatažená, to však nic nemění na tom, že díky společně prožitým chvílím a modlitbě jsme si zase o krůček blíž.

M.J

Co jsme zažili

Farní pouť z pohledu účastníků zájezdu

Probudili jsme se do sobotního uplakaného rána. Cesta autobusem zahájená růžencem, kdy jednotlivá tajemství byla prokládána slokami písně pod uměleckým vedením pana Krejčího, příjemně ubíhala. Otec Jiří pak s každým krátce pohovořil a nelenil tu a tam vytáhnout z rukávu pár vtípků pro dobrou náladu. Našel se i prostor pro hlubší osobní rozhovor.

Do Nové Říše jsme přijeli s mírným zpožděním. Doprovodná vozidla obsazená mladými rodinami byla již na místě. Na schodech do novoříšského chrámu nás očekával opat Marian Kosík. Po krátkém uvítání a průřezu historií premonstrátského řádu nás předal do rukou otce Michala, kterého mnozí znali z jeho působení v židenické farnosti. Ten nás pak svědomitě provázal celým komplexem. Po mši sv., kterou sloužil náš o. Jiří, sedíc na sedesu ještě „vyhřátém“ od Sv. otce Benedikta XVI., jsme si prohlédli interiér kostela. Nejvíc nás tu zaujala vyřezávaná kazatelna.

Klášterní kaple byla zdobena mnoha nástěnnými malbami. Zde, stejně jako i jinde, byl nepřehlédnutelný výjev, kdy sv. Norbert šlape po Tanchelmovi. Na dotaz k tomuto zobrazení zda to byl dobový zvyk šlapat po lidech, se nám dostalo vyčerpávajícího výkladu od otce Michala. Dále jsme pokračovali prohlídkou knihovny, hudebního sálu s malou koncertní ukázkou, nahlédli jsme do skromného obydlí opata a shlédli historická mešní roucha a mnohé sakrální předměty používané v klášteře při dřívějších bohoslužbách. Komplex kláštera je rozsáhlý, avšak díky malému počtu 7 premonstrátů působil poněkud pustě.

Farní pouť pokračovala přesunem na Křemešník. GPS nás úspěšně mátl, a tak díky rodákům z řad farníků, kteří byli v autobuse, tam nebloudíme dodnes. Na Křemešníku nás nečekala lyžovačka, ale vtipný výklad o historii tohoto poutního místa. Kostel zasvěcený Nejsvětější Trojici je v generální rekonstrukci. Vzhledem k pokročilé hodině jsme se jen krátce pomodlili u křížové cesty a zamířili k domovu.

Zpáteční cestu o. Jiří prokládal myšlenkami Sv. otce z nedávné návštěvy České republiky. Každému jistě něco utkvělo v mysli.

VKW

Adventní snažení dětí - svíčičková zamyšlení

Ahoj děti!

Už se začínáte těšit na Vánoce? I my se těšíme! A těšíme se také na to, jak se budeme spolu s vámi připravovat na Ježíšovy narozeniny. Proto jsme také vymysleli toto adventní snažení.

Každou adventní neděli budete na katechezi dostávat obrázek s textem z evangelia z příslušné adventní neděle. Obrázek vám může pomáhat při modlitbě a také sloužit jako podložka pod svíčku.

Svíčky budou pro vás nachystané pod oltářem ve skleněné nádobě, kde si je na závěr obětního průvodu každý po jedné vezmete. Vaším úkolem bude se celý týden u této svíčky modlit. Další týden ji přinesete už použitou (vypálenou, vyhořelou). V obětním průvodu k oltáři ji dáte do přichystaného proutěného koše a ze skleněné nádoby si vezmete novou svíčku na další týden.

Postupně budou ubývat svíčky ve skleněné nádobě a budou přibývat vaše modlitby. Tak se budeme společně jako rodina (naše, vaše, farní...) těšit i připravovat na narozeniny Ježíše, který je světlo světa.

Také vás zveme na průvod s adventními lampami. Budeme se tak jako minulý rok scházet každou adventní neděli a v úterý přede mší svatou v sakristii a vycházet spolu s ministranty a panem farářem v průvodu k oltáři. Tak nezapomeňte přijít včas o deset minut dřív, abychom mohli rozsvítit vaše lampičky!

Pavla, Kája, Verča, Ondra.

Budme bdělí a čekejme s radostí

První Neděle adventní Lk 21,25-28.34-36

Když na někoho čekáme s radostí, vyhlížíme ho netrpělivě z okna, posloucháme zvonek u dveří. Zkrátka jsme bdělí, dáváme dobrý pozor. V době Adventu čekáme na Pána Ježíše na Jeho narození v Betlémě a připomínáme si taky jeho poslední příchod na konci časů. Pán Ježíš k nám ale přichází stále, každý den ve svatém přijímání, při čtení Bible, i v našich bližních, zvláště těch, kteří potřebují pomoc. Budme tento týden bdělí, abychom Pána Ježíše uměli poznat a radostně přivítat, když k nám přijde ve svatém přijímání a v modlitbě, abychom ho uměli poznat a sloužit mu, když přijde v našich bližních. Nad tím, jak se nám to dařilo, se můžeme zamyslet při modlitbě u zapálené adventní svíčky.

Vyrovnejte cestu pánu

Druhá neděle adventní Lk 3,1-6

Když čekáme návštěvu kamarádů, připravíme se na to. Uklidíme v pokojíku aspoň tak, aby si kamarádi měli kam sednout a nezakopli o rozházené hračky. Můžeme i utřít prach, vysát koberec a zamést před dveřmi. O Adventu máme připravovat svoje srdce na příchod svého přítele Pána Ježíše. V našem srdci bývá často nepořádek, je ale třeba připravit Pánu Ježíši cestu. Zasypat údolí lépe se modlit a pomáhat druhým. Srovnat hory to je naše pýcha. Narovnat a uhladit všechno křivé a hrbolaté to jsou nepěkné vztahy k lidem, pomlouvání, závist, hněv. Každý večer při svíčke pak můžeme poděkovat Bohu, za to, co se podařilo a prosit, aby nám odpustil, co jsme udělali špatně. A poprosit za odpuštění i ty, kterým jsme ublížili.

Vydávejte pravé svědectví

Třetí neděle adventní Lk 3,10-18

Jan uměl lidem velmi dobře poradit, jak mají žít a co mají dělat, aby se polepšili. Lidé ho rádi poslouchali. Mysleli si o něm, že je očekávaný Mesiáš. Jan byl ale poctivý a pokorný, věděl, že je jen posel, a že pravý Mesiáš má teprve přijít. Všechno, co říkal a co dělal, na pravého Mesiáše Ježíše ukazovalo a lidi na jeho příchod připravovalo. Máme být také dobrými svědky o Pánu Ježíši. Nemáme se chlubit svými dobrými skutky, ale svědčit jimi o Ježíši lidem kolem sebe, dětem ve škole, všude kde jsme. Máme lidem o Ježíši vyprávět, když se nás na něj zeptají a máme se správně chovat, jak nás to Pán Ježíš učí mít se navzájem rádi, pomáhat, modlit se a odpouštět. Večer při svíčke si můžeme doma povědět, jak se nám to dařilo.

Dejme se Bohu k dispozici - dejme se do služby Bohu i lidem

Čtvrtá neděle adventní Lk 1,39-45

Maria byla plná radosti a údivu nad tím, že se stane maminkou Božího Syna. Nechtěla si tu radost nechat pro sebe a proto spěchala navštívit svou příbuznou Alžbětu. Alžběta také čekala děťátko syna Jana, kterému, až vyroste, říkali Křtitel. Obě ženy spolu zpívaly radostí nad tím, jak je Bůh dobrý a jaké veliké věci pro lidi dělá. Maria se ale nepřišla za Alžbětou jenom radovat přišla jí jistě i pomoci s prací vždyť Alžběta už byla stará a také čekala miminko. Dejme se tento týden do radostné služby Bohu i lidem, dejme se Bohu k dispozici jako Maria. Přemýšlejme stále, co a jak by od nás Pán během dne mohl chtít a uvidíme, že i s námi může udělat velké věci. Večer při svíčke pak také můžeme zpívat radostí a těšit se na Vánoce.

Test o svatém Mikuláši

Tuto neděli je svátek svatého Mikuláše. Jistě se na něj nejvíce těší děti. Abyste alespoň trochu, podle legend, poznali příběh života tohoto oblíbeného světce. Pokuste se odpovědět na několik otázek. Ze tří řešení vyberte tu odpověď, kterou považujete za správnou. Na konci si můžete ověřit správnost odpovědi.

1) Ve kterém městě Malé Azie se svatý Mikuláš narodil?	a) Petře	b) Pavle	c) Anně
2) Ve kterém roce to přibližně bylo?	a) 200	b) 250	c) 275
3) Jací byli jeho rodiče?	a) nemajetní	b) bohatí	c) chudí
4) Měl Mikuláš sourozence?	a) byl jedináček	b) dva	c) tři
5) Jakou vlastnost naučili rodiče Mikuláše?	a) spořivosti	b) štědrosti	c) lakotě
6) Co udělal Mikuláš s majetkem po smrti rodičů?	a) rozházal ho	b) prodal	c) rozdal
7) Do které země se vypravil, aby lépe poznal P. Ježíše?	a) Itálie	b) Palestiny	c) Egypta
8) Co se s ním stalo po návratu do Evropy?	a) onemocněl	b) byl zvolen biskupem	
9) Ve kterém městě se to stalo?	a) v Římě	b) v Myře	c) v Neapoli
10) Který císař tehdy vládl?	a) Dioklecián	b) Traján	c) Augustus
11) Co udělal císař s biskupem Mikulášem?	a) povýšil ho	b) uvěznil ho	c) zavraždil ho
12) Kdy získala Církev od cis. Konstantina částečnou svobodu?	a) 300	b) 313	c) 315
13) Ve kterém roce pravděpodobně Mikuláš zemřel?	a) neví se	b) mezi 345-352	c) 370
14) Ve kterém městě jsou chovány ostatky sv. Mikuláše?	a) Římě	b) Bari	c) Neapoli
15) Proč máme sv. Mikuláše rádi?	a) pro lásku k dětem,	b) lásku k bohatým,	c) přísnost

Ze života našich farníků

Před poslechem České mše vánoční

Známe ji pod zlidověným názvem „Rybovka“, ale už málokterý ví něco bližšího o jejím autorovi, učiteli v období českého venkovského baroka, Janu Jakubu Rybovi. Narodil se ve druhé polovině XVIII. století v Přešticích, 26. října 1765. Můžeme ho charakterizovat jako „záračné dítě“ s mimořádným hudebním nadáním, velkým darem od našeho Pána. Vždyť prý již v pěti letech svého života proháněl prsty hbitě po klaviatuře piana v různých sonátách. Ale nejen po piánu. Zajímal se o hru na kostelní varhany a honil smyčec i po strunách houslí. Jeho mimořádný hudební talent ovlivnil strýce, který Janovi svou podporou umožnil studovat v Praze na gymnáziu. A tam získává teoretický základ pro svou hudebnost a začíná s komponováním. Muzikologové evidují, že napsal 1.400 skladeb, samozřejmě, že ne všechny mají symfonický charakter, někdy jde o drobné skladbičky pro dětské hlásky.

Jako tříadvacetiletý získává místo učitele na venkovské škole v Rožmitále pod Střemšínem, kde kromě školy zasedá v neděli v kostele k varhannímu stolu. A liturgie je mu zdrojem inspirací. Napsal k různým svátkům světců řadu mší. Jen těch vánočních je evidováno devatenáct. A právě mezi nejznámější z nich je skladba jednatřicetiletého komponisty z roku 1796, kdy poprvé z rožmitálského kůru zazní lidový zpěv a hudba malé kapely při České mši vánoční „Hej, mistře, vstaň, mistře...“ Ať mi hudební vědci prominou, mým uším zní autentičtěji právě od lidových muzikantů, než od velkých symfonických těles a operních pěvců. „Hej, mistře...“ má výrazný lidový charakter, oslovující lidská srdce nejlíp právě v chrámovém prostředí.

Pravděpodobně existenční starosti, závislost na panských úřednicích, možná i tvůrčí a osobní vyčerpanost a „zlá vteřina“, přivedla nešťastného skladatele k tomu, aby si 8. dubna 1815 sáhnul na život. Zkomponoval, co měl zkomponovat, odevzdal, co měl odevzdat. Ani notu navíc. Měl teprve padesát roků... Vzpomeňme na něj v modlitbách...

Vám

POUŤ MLÁDEŽE (28.10.-1.11.2009)

S humorem o putování nejen zábrdovických mládežníků z Bylnice do Provodova a třech velkých blamáží

Pouť mládeže je mezi bystrckými, osovskobítýšskými a zábrdovickými středo a vysokoškoláky dobře známou akcí. Již několik let (8 let, pozn. red.) nám zpřijemňuje podzimní prázdniny, naplňuje nás duchovními zážitky a chvílemi plnými pohody a humoru. A tak tomu, díky Bohu, bylo i letos.

Ve středu 28. října jsme se sešli na hlavním vlakovém nádraží. Ti, kteří věděli kudy a kam, přišli na sraz profesionálně pozdě a netrpělivým čekajícím připravili perné chvílky. O některé poutníky se pak pokusila mrtvička, když naznali, že Bylnička je uvítá až po tříhodinové cestě vlakem. Tu však nakonec všichni přežili a po přespání ve skautském centru v Brumově dočkali ve zdraví i druhého dne.

Ten začal ve velkém stylu ostrým pochodem na nedaleké Valašské Klobouky. Abychom naplnili pochodové nadšení a nepsanými dohodami stanovenou míru 20 kilometrů, cesta se všelijak kroutila. V katastru obce Štítná nad Vláří, v místní části Popov, však došlo k první blamáži s kódovým označením Chlastáž. Zavalitý stařík nás nechtěl propustit dále a pomocí výkřiků: „Dcery, neštvete mě!“ a „Pocem, blondáku!“ se snažil zvýšit v našem společenství hladinu alkoholu. Když se nám ho podařilo opustit, byli jsme rádi, že cesta je klikatá a styl našeho dalšího pochodu tedy nemůže být nikomu podezřelý. Večer jsme už bezpečně dorazili do Valašských Klobouk. V podkroví místní fary narazili někteří z nás na modelové kolejiště a s vláčky jsme si i přes svůj věk dokázali vyhrát až do půlnoci.

Třetího dne ráno proběhlo vše ještě v poklidu, ale po začátku duchovního rozjímání se začaly dít věci. Debata ve skupinkách na téma sebezpřijetí vyústila ve ztrátu kontaktu s turistickou značkou a vznik blamážní situace s kódovým označením Kufráž. Výsledkem bylo několikaminutové hledání

►►► správné cesty a nadávání na šéfa, který prý podle povolaných za všechno mohl, neb s námi v tu dobu vůbec nebyl. Cestu jsme však nakonec našli a pokračovali dál, do cíle pátečního dne, Bratřejova u Vizovic.

Tam jsme absolvovali večerní mši a večeři. Trávení jsme si krátili četbou brožury o historii obce a následnými testovými otázkami. Jelikož Kuba řval obsah brožury asi dvě hodiny, byli jsme tak nakrmeni informacemi, že ani záludné otázky pro nás nepředstavovaly větší potíže. Z nejtěžších citujme alespoň dvě: Jaká škoda vznikla na pásovém traktoru, který v roce 1989 zapálil malý chlapec v objektu JZD? nebo Proč museli ke každému požáru hašenému místními dobrovolníky volat ještě hasiče ze Zlína?

Předposledním dnem pouti byla sobota 31.10. Ten den nás čekala cesta z Bratřejova do Provodova. Ta nás zavedla například k rozhledně Doubrava, která je pozoruhodná zvláště konstrukcí točitých schodů, které fungují jako skvělé čisticí bot (šly by použít i na strouhání okurek). Nepříjemným faktem zůstává, že bahno se zachycuje v hlavách těch, kdo jdou na otočce pod vámi.

Konec sobotní cesty se kvůli zdržení na této rozhledně notně protáhl a do Provodova jsme docházeli již za tmy. Zabydlení na místní faře pak vyústilo ve třetí mimořádnou situaci se statusem blamáže, účastníkům známou pod kódovým označením Zvonáž. Večer jsme totiž od paní správcové obdrželi nejen toaletní papír, ale i klíče od místního kostela.

Nejmenovaní jedinci pak spustili lavinu, kterou už nešlo zadržet. Pomačkáním všech vypínačů v sakristii bez řádného přečtení cedulek na nich napsaných totiž nedošlo jen k osvětlení celého kostela a spuštění ventilátoru, ale též k nepříjemnému zvukovému jevu, který nám všem byl značně podezřelý. Teprve později jsme ho indentifikovali, ale to již bylo pozdě. Pokud máte v ruce zvon záchodový, můžete s ním podnikat řadu věcí: čistit WC, trhat omítky apod., užitím zvonu kostelního zase můžete probudit celou ves, vyhlásit požár nebo oznámit přesný čas.

Po našem zásahu se zvony rozezvučely ve 21:37, takže těžko soudit, zda probuzení občané okolních obcí přestavovali hodinky nebo se chápali uniforem a probouzeli své drahé polovičky se slovy: „Božka, jdu hasit!“ případně „Božka, jdu do války!“. Zvon byl promptně zhasnut po asi minutovém vytrvalém zvonění a naši večerní modlitbu již nerušil.

Ráno naštěstí tato nehoda neměla větší dohru. Při mši se naši agenti infiltrovali mezi místní a všemi slechy se pokusili zachytit, zda se farníci nezmiňují o včerejší podezřelé události. Nestalo se tak a to nás velmi potěšilo.

Když jsme paní Černé vraceli klíče, loučili se s ní a omlouvali se za 'noční akci', její pejsek stál spokojeně u boudy a na vyřčení povelu: „Pajdo, vem si je!“ nedošlo.

Za zpěvu písní: 'Když makovičky zrály' a 'Komu soustruh urval nohu' jsme se vydali na autobusovou stanici a byli rádi, že letošní pouť se vydařila.

-km- (Zvoník od paní Černé)
Monika Š.

Mrazivá pohádka

Nedovřené dveře od ledničky se staly důvodem pro dotazy mojí nejmladší dcery: „Tatí, kdybychom ledničku nezavřeli, byla by tu za chvíli velká zima a mohli bychom i zamrznout, že?“ Vzpomněla si na loutkovou pohádku se dvěma opičáky, kteří takto nakonec zamrazili celý byt a měli pak doma kluziště. Uvědomil jsem si, že stejný nápad měli i jiní filmoví tvůrci. Otevřenou ledničku a kluziště si zařídil loutkový Hurvínek, v Americe kreslený Tom s Jerrym a jistě se najdou i další.

Začala se ve mně zvedat vlna nevole. Možná vám to přijde směšné, ale opravdu nemám rád pohádky, v nichž se vyskytují očividné nesmysly. Vyčarovat v pohádce kluziště sice není úchvatný nápad, ale strávím ho. I malé dítě totiž ví, že na povel čáry-máry se ve skutečnosti žádná kouzla nedějí a že je to jen výmysl. Jenže kluziště vzniklé pouhým otevřením ledničky vypadá logicky, technicky odůvodněně a svádí to k bludným úvahám že to nejsou čáry, ale věda.

Odpověděl jsem dceři, jak to cítím já jako technik. Tedy že dlouhé otevření dveří zapnuté ledničky vede k celkovému zvýšení teploty v místnosti, že na to jsou fyzikální zákony, my dospělí jim říkáme termodynamické věty a ve škole se o nich budou učit. Přidal jsem i stručné vysvětlení. Lednička vyrábí víc tepla, než ho odvádí z mrazicího výparníku. Trošku odebere uvnitř, ale mnohem víc odevzdá ven na zadní straně. Na stejném principu mají někteří chytří a šikovní lidé doma zařízené topení. Třeba Pavel, tatínek Terezky. Nebudu zde rozvádět následný dceřin údiv, dotazy a další vysvětlování, jak to má ten strýc uděláno.

Znovu jsem si tak připomněl zkušenost, kterou má asi každý z nás. Mnohé věci, o kterých se mluví, píše a hlavně se ukazují v televizi, fungují úplně jinak, než jak by se mohlo zdát podle televize. Počínaje reklamou na prací prášky a konče mezilidskými vztahy, včetně lásky mezi dívkou a chlapcem. Smutné a pro mě k vzteku je, že vytrvale vnucované nesmysly nás svádí brát je vážně.

Pohádky mají nejméně dvě hlavní složky nebo ingredience, užijeme-li kuchařské názvosloví. Jedna jsou ochucovadla dávající pohádce vůni, barvu a chuť, ale bez výživné hodnoty. Takové to čáry-máry, bylo-nebylo, za devatero řeckami na skleněné hoře, zkrátka fantazie. I dítě pozná, že jde o výmysl nesouvisející s běžným životem.

Druhá složka je výživná. Dobrá pohádka nese v sobě poučení, které nejen že není výmyslem, ale je sestaveno z těch nejdůležitějších a staletími ověřených poznatků o lidské společnosti. Jde o vztahy, neváhám říct o poklady srdce: Láska přemáhá zlobu. Hledat štěstí druhého znamená najít i vlastní. Přátelství je více než peníze atd. Sami si můžete seznam doplnit podle potřeby.

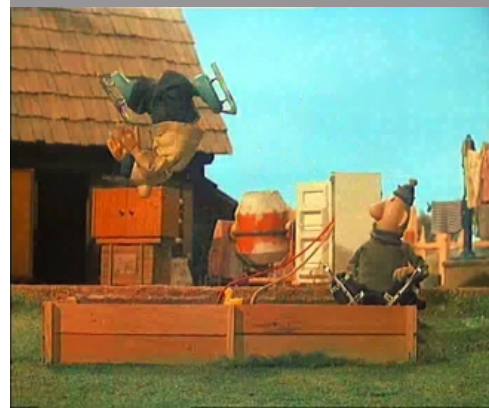
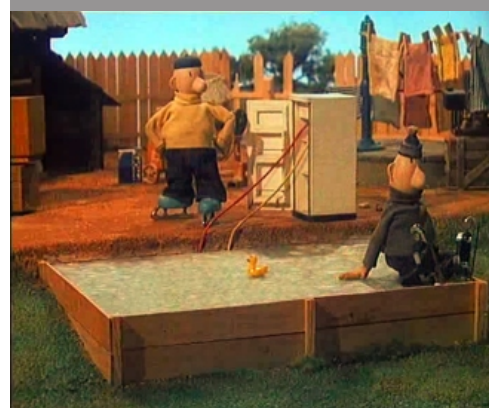
Nejsem ani morální autoritou, ani uměleckým kritikem a nepřísluší mi veřejně hodnotit cizí tvorbu. Alespoň pro svoji rodinu si však hodnocení dělám z titulu své odpovědnosti.

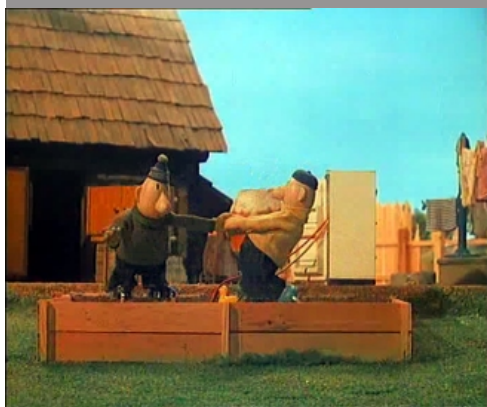
Rozšířím-li záběr posuzování, zahrnu do úvah i pohádky pro dospělé filmy, seriály, knižní bestselery.

Za neštěstí takových pohádek považuji,

- když místo výživného základu mají splašky
- nebo když se ochucovací fantazijní složka vydává za pravdu a lidé ji pak berou jako historickou realitu nebo jako pravidlo pro lidskou společnost a pro své chování.

Příklady k obojímu mám, ale nechci se nikoho dotknout a tak si raději zkuste najít svoje. ►►

►►► Všichni se vědomě či nevědomě stále něčemu učíme, získáváme nové dovednosti. Jedno z významných životních umění je rozlišit pravdu od lži, důležité od nedůležitého, pohádkovou fantazii od výživné části příběhu. I tomuto umění se učíme, přesto je v jistých podstatných ohledech darem a milostí od Boha.

K něčemu se přiznám. Jako dítě jsem zápasil s Bohem. Pochopitelně ne jako praotec Jákob, který pak na zápas s Božím andělem doplatil ochrnutou nohou. Pral jsem se s Bohem jako s pohádkovou bytostí. Pochopil jsem, že pohádkové bytosti nejsou. Jen si o nich povídáme a děláme „jako že jsou“. Co Ježíšek? Ten je možná taky jen jako, vždyť dárky nosí tatínek a maminka. A co Bůh v nebi? Mluvíme s ním v modlitbě, ale je to jen „jako“, protože on nám neodpovídá. Říkáme mu nějaké říkanky, kterým nerozumíme, a je to jedno, že jim nerozumíme, protože on je stejně asi jen „jako“. Podobně Mikuláš, který má vousy z vaty. Je taky Mikulášem jen jako, chce slyšet naše říkanky a dává za ně dárky, ať jsou říkanky jaké chtějí.

Kde v mém životě je hranice mezi bohem pohádkovou bytostí a mezi Bohem, se kterým nejen mluvím, ale který mi i odpovídá, který hmatatelně řídí náš vesmír a kterému se (občas) nebojím svěřit svůj život?

Moje oblíbené technické obory mají jednu důležitou výhodu před ostatními vědami. Vyčtené vědomosti lze poměrně snadno ověřit pokusem. Dokonce je to tak, že myšlenky a předpoklady se nepovažují za prokázané, dokud se je opakovanými pokusy za různých podmínek nepodaří nezpochybnitelně zopakovat a tím je potvrdit jako pravidlo, zákon. Mám sklon postupovat tak i v běžném životě. Vede to pak k různým zajímavým zjištěním:

Jako kluk jsem se tak dozvěděl, že:

- výbuch trhaviny udělá jen malý světelný záblesk, ale hroznou ránu a vrhá vše ze své blízkosti neuvěřitelnou rychlostí a průrazností do dálky. Na rozdíl od filmových výbuchů, co vypadají jako pomalu se zvětšující ohnivě koule.
- rozpustit kousek masa nebo vlastní prst v silné kyselině či louhu (naštěstí) vůbec není snadné, jak by se mohlo zdát po shlédnutí hororu, ve kterém člověk jen zašumí... A tak dále.

Zkrátka, až pokus ukázal, že mnohé věci známé z filmu nebo učebnic fungují jinak nebo jen za zvláštních (těžko zjistitelných) podmínek.

Možná vás napadne jako mě: „A co duchovní život, vztah s Bohem? Lze ho taky nějak pokusně ověřit?“

Vypadá to jako velmi kacířská otázka. Ale barbarský přizemní technik je vždy nakloněn pokusu, veden myšlenkou: „Co je skutečné, musí se nějak projevat a lze to aspoň nepřímo zjistit.“

Otec teorie relativity, aniž to sám tuší, mě naučil jednu, pro mě důležitou věc. Je to postup, jak ověřit pravdivost mimořádně obtížné a na pohled nepřijatelné hypotézy. Budu teď neumělými slovy parafrázovat co jsem vyčetl z jeho postupu:

„Přestaň si chvíli hrát na seriózního vědce. Nezasekni se hned na začátku a netrap se s povinností ověřit správnost výchozích předpokladů. Uvolni uzdu fantazii. Prostě pro začátek předpokládej, že ten podivný nápad je pravdivý. Jaké to bude mít důsledky?“

▶▶▶ Jsou to věci proti »zdravému rozumu«? Vykaž pochybní část rozumu na chvíli za dveře a pokračuj v úvahách, co nejdále to jde. Hledej, co všechno by muselo fungovat a vypadat jinak, když by se tvá hypotéza ukázala být pravdivá. Zapiš si to a postupně prober, jestli náhodou něco z toho doopravdy tak není. Možná jsi se zatím jen špatně díval a tvoje fantastická představa není až takový výmysl, když ji potvrzují pokusy. Vyber si nějaký konkrétní důsledek své hypotézy, o němž si zatím myslíš, že v běžném životě není znám. Hledej způsob, jak nastavit co nejpříznivější okolnosti pokusu nebo pozorování, aby se ta věc mohla podle hypotézy uskutečnit, či potvrdit. Když uspěješ, jsi o krůček dál. Pokračuj s dalšími věcmi. Čím víc jich potvrdíš, tím blíže je tvůj nápad pravdě. A naopak teprve když nic z toho nebude fungovat, je čas hodit hypotézu do koše.“

Tak nějak (pravděpodobně) Einstein postupoval při práci na své teorii relativity. Ejhle, ukázalo se, že ona šílená a proti zdravému rozumu stojící hypotéza elegantním a prostým způsobem vysvětluje mnoho věcí, které až do teď vysvětlení vůbec neměly, nebo ho měly velmi kostrbaté a přitažené za vlasy. Do té doby (psal se tehdy rok 1905) nikdo nedokázal tak jasně a jednoduše jako on vysvětlit, že by jisté fyzikální jevy zvané Michelsonovy pokusy na jedné straně a skupina matematických rovnic známá jako Lorentzova transformace na straně druhé mohly spolu souviset. A podařilo se. Hypotéza postupně přestala být hypotézou a stala se uznávanou teorií. Přesto i po letech šokuje každého, kdo se jí začne zabývat.

Nemohu říct, že by celý Einsteinův život pro mě byl vzorem. Jeho postup, jak přišel k teorii relativity, však ano. Dal by se shrnout takto: „Předpokládej neuvěřitelné promysli v praxi ověř.“

Použil jsem výše popsanou metodu také při hledání a „ověřování“ Boha. Hned zkraje mi vyšlo, že je mnohem víc toho, co Boží existenci potvrzuje, než toho, co se s ní (na mém stupni poznání) zdá být v protikladu. Povzbudilo mě to k dalším krokům, ve kterých už jsem se zkoušel obracet přímo na Pána Ježíše podle zásady „předběžné víry“. Ne jako zákoníci, kteří v Ježíše nevěřili a nechtěli uvěřit: „Jaké znamení nám ukážeš, abychom uvěřili?“, ale jako budoucí učedníci: „Pane, ukaž nám, kde bydlíš.“ Jim tehdy řekl: „Pojďte a uvidíte“..

Proč o tom všem mluvím? Protože výsledek je pro mě moc důležitý a jsem tak troufalý, že chci povzbudit každého, koho potkám, k hledání a zkoušení. Neobjevujte novou teorii relativity. Nebo ji ve volném čase klidně objevte. Ale hlavně hledejte živého Původce všech zákonů přírody. A nechejte se překvapit výsledkem.

pong

Duchovní obnova naší farnosti očima mládeže

Byla jsem požádána, abych napsala pár slov k naší duchovní obnově s P.Františkem Líznou. Tak se o to alespoň trochu pokusím a popíši jeho setkání s mládeží na faře...

Po mši svaté se nás sešlo asi 15. Hlavním tématem našeho povídání byla STATEČNOST. Otec František jí ve svém životě potřeboval mnoho, protože již jeho dětství nebylo jednoduché. Později, jako kněz, prošel několika kriminály. Popisoval nám atmosféru, která ve vězení vládla a osudy svých spoluvězňů, kterým se snažil pomáhat překonávat jejich těžký úděl. Nevyprávěl nám však pouze zážitky z vězení, ale i to, co prožil v Jihoafrické republice. Mě zaujala jedna jeho myšlenka, kterou má spojenou s letištěm. Všiml si, že každé letadlo po přistání navádí malé autíčko, které má ceduli s nápisem „Follow me“ (následuj mě). A tak si uvědomil, že je to podobně i s námi: My jsme to nemotorné velké letadlo a Pán Ježíš to malinké autíčko, které nás zve, abychom ho následovali, a tím nezabloudili.

Myslím, že jsme všichni z jeho přednášky odcházeli s obnoveným a statečnějším srdcem a s úsměvem na tváři, protože jeho vyprávění bylo vtipné a nebál se zasmát i sám sobě...

Monika Š.

Kráľ David VIII.

VOLNĚ PŘEVYPRÁVĚNO Z DIBLE
TEXT A OBRAZKY: KS.

DAVID UŽ BYL STARÝ
A NASTAL ČAS VYBRAT
NOVÉHO KRÁLE.

DAVID SI PŘÁL, ABY
PO NĚM NASTOUPIL
JEDEN Z JEHO SYNŮ.

KRÁL MUSÍ BÝT SPRAVEDLIVÝ.
MUSÍ DOHLÍŽET NA DODRŽOVÁNÍ
BOŽÍCH PŘIKÁŽANÍ...

...AŽ JE MÝM
NASTUPCEM MŮJ SYN
ŠALAMOUN...

...ODCHÁZÍM CESTOU VŠEHO
POZEMSKÉHO. TY MUSÍŠ BÝT SILNÝ.
VED' LID IZRAELE TAK, ABY ČINIL TO,
CO JE V BOŽÍCH OČÍCH SPRÁVNĚ.

DOKUD BUDOU LIDÉ BOHA POSLUCHAT
A DODRŽOVAT JEHO PŘIKÁŽANÍ, BUDE
JE OCHRÁŇOVAT.

ŠALAMOUN

KONEC

POTOM DAVID USNUL A VE SPÁNKU ZEMŘEL. POCHOVALI HO VEDLE JEHO
PŘEDKŮ V JERUZALEMĚ, MĚSTĚ, KTERÉ UČINIL HLAVNÍM MĚSTEM IZRAELE
A NAZVAL MĚSTEM DAVIDOVÝM...